FALKE

Sommeren før

Novellesamling af Linda Holmgaard
Selvstændige fortællinger fra FALKE-serien

Udgivet af:
My Inner Movie Publishing

Ingen del af denne publikation må reproduceres, lagres i et informationssystem eller overføres i nogen form eller på nogen måde, elektronisk, mekanisk, ved fotokopiering, optagelse eller på anden vis, uden forudgående skriftlig tilladelse fra forfatteren, bortset fra korte citater i anmeldelser og omtaler i overensstemmelse med gældende lovgivning.

Denne novellesamling er et skønlitterært værk. Navne, personer, steder og hændelser er enten produkter af forfatterens fantasi eller anvendt fiktivt. Enhver lighed med virkelige personer, levende eller døde, eller faktiske begivenheder er tilfældige.

Velkommen til FALKE-universet

Sommeren før samler en række fortællinger fra tiden før handlingen i FALKE-serien tager sin begyndelse.

Novellerne kan læses hver for sig, men tilsammen fortæller de om nogle af de oplevelser, venskaber og relationer, der går forud for serien.

Til FALKE-serien er der desuden udgivet original musik inspireret af bøgernes univers. Musikken kan streames på de gængse streaming- og musikplatforme samt via hjemmesiden, hvor du kan læse mere om musikken.

På hjemmesiden finder du også sangtekster, karakterportrætter, baggrundsmateriale, billeder, kort og meget mere fra FALKE-universet.

www.falke-serien.dk

Du kan også følge med i FALKE-seriens medlemsgruppe på Facebook, hvor der deles nyt fra bøgerne og universet omkring dem.

www.facebook.com/groups/falkeseriens.medlemsgruppe

God fornøjelse – og velkommen om bord.

FALKE

Sommeren før

© Linda Holmgaard, 2026
Udgivet af: My Inner Movie Publishing
ISBN-nr.: 9788740989878

Omslagsdesign: Linda Holmgaard
1. udgave, 1. oplag 2026

Alle rettigheder forbeholdes.

Tak til følgende personer for hjælpen med at få termerne og reglerne omkring Sønderborg Ringridning på plads:

Hans Nielsen, Bredebro, Ringriderkonge (fredag) i 2009
Hans Nicolajsen, Ringriderkonge (fredag) i 2026
Annette Nielsen (du fandt plakaten med reglerne)
Albert Jochumsen med resten af detaljerne.

Påsketur

Kapitel 1

Søndag den 10. april 2022

Duften af nybagte rundstykker, kaffe og stegt bacon fyldte køkkenet på Falkegården denne palmesøndag morgen.

Som så mange andre søndage var Mettes forældre, Anna og Jens, kommet over til morgenkaffe.
Deres hus lå kun et lille stykke fra køkkenet på Falkegården.
De var flyttet ned i aftægtshuset, da Mette og Robert blev gift og overtog gården.

Seksårige Frigg sad utålmodigt og trommede let med fingrene på bordkanten. ”Nu må vi godt, ikke?”
Anna lo. ”Jo. Nu må I godt.”
Elleveårige Erik tog imod sit påskeæg med et tak og begyndte roligt at pakke det ud.
Ved siden af ham havde Frigg allerede fået hul på papiret.
Det raslede mellem fingrene på hende, mens hun ivrigt kæmpede sig ind til chokoladen.
Håkon vendte og drejede sit papæg, studerede samlingen hele vejen rundt og åbnede det først, da han havde fundet den rigtige måde.
Svend sad med et lille stykke rugbrød i den ene hånd og sin bløde bamse i den anden.
De andres gaver interesserede ham ikke det mindste.
Robert lænede sig tilbage med kaffekoppen. ”Jeg tror, vi har tabt kampen om morgenroen.”
”Den havde du aldrig en chance for at vinde,” sagde Mette og tog en slurk kaffe.
Hun nikkede over mod Svend, der havde leverpostej omkring munden. ”Han har haft overtaget hele tiden.”
Robert rakte over bordet og strøg Svend over håret. ”Det er Svend, der er chefen her.”

Mens børnene pakkede ud, skubbede Anker stolen tilbage. ”Jeg kommer lige om lidt.” Han forsvandt ud i bryggerset.
Et par minutter senere kom han tilbage.
Han bar to store papæg, ét i hver hånd.
Han lagde det ene foran Robert.
Det andet lagde han foran Mette.

Mette lo. ”Det havde jeg ikke regnet med.”
Robert kiggede først på æggene og derefter op på Anker. ”Har vi også været artige?”
Anker smilede. ”Luk dem op.” Han satte sig igen og tog roligt en bid af sit rundstykke.
Robert løftede den øverste halvdel af papægget.
Indeni lå et sammenfoldet stykke papir.
Han så over på Mette.
I hendes lå der også et brev.

De foldede brevene ud.
Mette smilede under læsningen.
Robert læste sit færdigt og så på Anker. ”Er du sikker?”
”Ja.” Anker løftede sin kop og drak en slurk kaffe.
Anna mødte Roberts blik over kaffekoppen. ”Du kan godt lade være med at kigge på mig. Jeg er allerede en del af planen.”
”Vi fik ikke rigtig lov til at sige nej,” tilføjede Jens.
Mette vendte sig mod sin mor. ”Har I vidst det?”
”Ja, i et par uger.”
Robert lænede sig tilbage. ”Så det er altså os to, der er blevet snydt.”
”Ikke snydt,” sagde Anker med et kærligt smil. ”Overrasket.”
Robert foldede brevet sammen og lagde det foran sig.
”Tusind tak, Anker.”

Kapitel 2

Langfredag den 15. april 2022

Bilen drejede ind ad den lange allé.
De gamle træer stod med spæde, lysegrønne blade, og sollyset faldt i striber hen over grusvejen.
Mette lænede hovedet tilbage mod nakkestøtten. ”Det er længe siden, jeg har glædet mig så meget til to fridage.”
”Ja.” Robert rakte ud og gav hendes ene hånd et klem. ”Mon vi overhovedet kan huske, hvordan man holder fri?”

Gruset knasede under dækkene.
Mellem træerne kom sommerhuset til syne.
Det var præcis, som de huskede det.
”Det er altså et dejligt sted.”
”Ja. Vi bruger det faktisk for lidt.”
Mette blev siddende og betragtede huset. ”Det føles helt mærkeligt.”
”Hvad mener du?”
”At vi bare… kan være os.”
Han rakte ud og klemte hendes hånd. ”Jeg ved det.”
Hun smilede. ”Det er bare længe siden.” Hun åbnede bildøren og steg ud.
Den kølige forårsluft slog hende i møde.
Fuglene sang inde mellem træerne, og vinden fik de øverste grene til at knage.
Mellem stammerne anede hun vandet langt ude.

Mette blev stående et øjeblik med lukkede øjne. ”Kan du høre det?”
Robert steg ud og lyttede.
En spætte hakkede i et af træerne.
Småfugle kvidrede mellem grenene.
Nede fra kysten lød et svagt plask.
”Hvad skal jeg høre?”
”Lyden af ingenting.” Hun smilede drillende.
Robert satte en hånd bag øret og lyttede igen. ”Ja. Ingen børn, der råber, og telefonen har endnu ikke ringet.”
Mette tog hans hånd. ”De skal nok klare den.”
”Ja, selvfølgelig.” Han blev stående med hendes hånd i sin.
Hun lagde et øjeblik hovedet mod hans skulder. ”Men det føles stadig lidt mærkeligt.”
”Anker er hjemme.”
”Ja.”

”Og Anna og Jens er der.” Han trak hende ind til sig. ”Vi har øvet os på det her i mange år.”
Hun lo sagte. ”At tage på ferie?”
”At have børn, der bliver større.”
”Han er en god storebror.”
”Ja. Og en dejlig søn.” Robert så over mod huset. ”Det har han altid været.”
De blev stående med armene om hinanden et øjeblik.
Så åbnede Robert bagklappen. ”Kom. Nu holder vi miniferie.”
”Ja.”

Robert drejede nøglen i låsen.
Den gav sig med det sædvanlige metalliske klik.
Den kølige luft fra det lukkede sommerhus mødte dem med det samme.
”Her lugter stadig af træ,” sagde Mette og kiggede rundt.
”Der er jo også træ overalt.” Robert lo og gik hen til stuevinduet. Han satte det på klem, inden han åbnede terrassedøren.

Mette satte weekendtasken fra sig i køkkenet.
Hun gik hen til terrassedøren, lænede sig mod karmen og så ud i haven. ”Jeg havde næsten glemt, hvordan forår dufter.”
”Så er det godt, vi kom.” Han kyssede hende på kinden.
Hun rettede sig op. ”Jeg laver kaffe.”
Robert så over på hende. ”Det lyder dejligt.”
”Vi er på ferie. Der skal kaffe til,” sagde hun over skulderen.
”Det er jeg enig i.” Robert hentede køletasken i bilen. Da han kom ind igen, summede kaffemaskinen allerede. Han rystede på hovedet. ”Min egen kaffesøster.”

De tog kaffen med ud på terrassen.
De sagde ikke meget. Fuglesang og vindens hvislen i træerne var de eneste lyde omkring dem.
Ingen heste prustede i stalden, og ingen traktorer eller andre køretøjer rumlede et sted på gården.

Solen varmede efterhånden, men luften var stadig kølig nok til, at de begge holdt hænderne om kopperne.
”Skal vi gå en tur efter kaffen?”
”Ja.”

Stien førte mellem træerne ned mod vandet.
De gik hånd i hånd, mens duften af saltvand blev tydeligere.
Ved vandkanten standsede de og lyttede til bølgerne, der skvulpede ind over stranden.
Mette trak vejret dybt. ”Jeg havde glemt den duft.”

”Hvilken?”
”Havet.” Hun trak den salte luft ind. ”Det dufter anderledes her.”
Robert lo. ”Ja. Det mangler duften af stald.”
De gik et stykke videre langs vandet, før de vendte tilbage mod huset.

Da de kom tilbage, stod terrassedøren stadig åben.
Robert gik indenfor og lagde et par stykker brænde i ovnen.
Kort efter slog flammerne op mellem brændestykkerne.
Mette begyndte at samle kopperne sammen på havebordet.
”Dem havde jeg taget,” sagde Robert.
”Det ved jeg. Jeg ved heller ikke, hvorfor jeg gør det.”
”Jo.”
Hun vendte sig mod ham.
”Fordi du er dig.” Han blinkede til hende.

Hun rystede på hovedet ad ham, tog kopperne med ind og tørrede bordpladen af med viskestykket, der hang over hendes skulder. Da det gik op for hende, hvad hun stod og lavede, begyndte hun at le. ”Jeg kan åbenbart ikke lade være.” Hun lagde viskestykket fra sig. ”Nu gør jeg ikke mere.”
”Godt.” Han skubbede viskestykket uden for hendes rækkevidde.

*

Udenfor var lyset begyndt at svinde.
Trods ilden i brændeovnen var huset blevet køligere.
Mette kom fra køkkenet med to kopper kaffe. ”Jeg har lavet…”
Robert så på hendes trætte ansigt. ”Kom.” Han rakte ud efter hende.
Hun så på ham. ”Jeg er ikke træt.”
”Nej.” Han tog kopperne fra hende og satte dem på bordet. Med en hånd mod hendes ryg førte han hende hen til sofaen.
Hun satte sig modvilligt. ”Jeg skal lige…”
”Du skal ikke noget.”
Hun lænede sig tilbage og lukkede øjnene.
Et øjeblik efter sov hun.

Robert blev stående og så på hende.
Så listede han ind i soveværelset efter et tæppe. Han lagde det over hende så forsigtigt, at hun ikke vågnede.
Hun rykkede sig en anelse under tæppet.
Han satte sig i den anden ende af sofaen og tog sin bog.

Udenfor forsvandt solen bag træerne, og stuen blev mørkere.

Brændeovnen knitrede sagte.
Mens Robert læste, så han af og til over på Mette.
Hun sov stadig.
På bordet blev hendes kaffe langsomt kold.

*

Hun rørte på sig og åbnede øjnene. ”Har jeg sovet?”
”Ja.”
”Længe?”
”Lidt.”
Hun satte sig op.
Tæppet gled ned, og hun trak det op igen.
”Du sidder bare der og læser.”
”Ja.” Robert lod bogen hvile i skødet.
Hun kiggede på bogen. ”Hvad læser du?”
Han vendte forsiden mod hende.
Hun rykkede tættere på, og Robert lagde armen om hende.
”Læs videre,” sagde hun lavt.
Han fandt stedet i bogen igen og begyndte denne gang at læse højt for hende.

Hun lukkede øjnene igen og lå med hovedet mod hans bryst.
Hun fulgte kun halvt med i ordene. Mest af alt lyttede hun til hans stemme.
Robert strøg hende over armen, mens han læste.
Efter lidt tid rejste hun sig. ”Jeg skal lige…”
”Ja.”
Hun gik ud.

Robert lukkede bogen, tog hendes kop og gik ud i køkkenet for at varme kaffen.
Hun havde sovet tungt, og det skete ikke ret tit.
Mikroovnens svage summen fyldte køkkenet, mens Robert stod ved bordet og ventede.
Da mikroovnen stoppede, bar han koppen tilbage til stuen og satte sig.

Da Mette kom tilbage, så hun straks dampen fra koppen.
”Du har varmet den.”
”Ja.”
Hun satte sig tæt ind til ham. ”Den er god igen.”
”Mmm.”
Hun puttede sig ind til ham. ”Jeg plejer at få dårlig samvittighed,” sagde hun lavt.
”Over hvad?”
”At sidde stille.”
”Gør du det nu?”

Hun tøvede. ”Nej.”
”Det er nyt.”
”Ja.” Hun lod hånden hvile mod hans bryst. ”Bliver du træt af det?”
”Af hvad?”
”At jeg fylder.”
”Du fylder ikke.”
Hun lænede sig tættere ind. ”Jeg tror, jeg kunne blive siddende sådan her i flere timer.”
”Det kan du også.”
”Du er farlig,” hviskede hun.
”Er jeg?”
”Ja. For jeg har ikke lyst til at gå igen.”
”Så lad være.” Han holdt hende lidt tættere.
Hun lukkede øjnene og blev siddende tæt ind til ham.

*

De blev siddende længe, inden de til sidst gik ind i soveværelset.

Hun smilede, mens hun løsnede den øverste knap i hans skjorte. Pludselig standsede hun. ”Åh nej.”
”Hvad?”
”Jeg har glemt kondomer.”
Han lo. ”Det har jeg også.”
Hun så overrasket på ham. ”Har du?”
Han nikkede. ”Vi har pladsen,” hviskede han.
Hun smilede lidt genert. ”Ja.”
Han kyssede hende.
De krøb ned under dynen og gøs begge over, hvor køligt der var.
Han blev liggende og betragtede hende.
”Jeg har savnet dig.”
Hun smilede. ”Det kan jeg godt mærke.” Hun lagde sig tættere ind til ham og kyssede ham igen.
Da de trak sig fra hinanden, lo hun stille.
”Det er underligt.”
”Hvad er?”
”At vi bare kan ligge her.”
Han nikkede. ”Ja.”
De blev liggende tæt uden at sige noget. Fra stuen lød brændeovnens dæmpede knitren.
”Det føles næsten, som om vi skal lære det igen.”
”Nej. Vi skulle bare have tid,” sagde han.

Kapitel 3

Lørdag den 16. april 2022

Robert vågnede først, men blev liggende.
Mette sov stadig med hovedet mod hans skulder.
Han strøg en lok væk fra hendes ansigt.
Hun rørte på sig, åbnede øjnene og smilede. ”Godmorgen.”
”Godmorgen.”
Hun blev liggende mod ham. ”Jeg tror, jeg har sovet hele natten.”
”Ja.”
”Jeg kan næsten ikke huske, hvornår jeg sidst har gjort det.”
Han strøg hende over ryggen. ”Så var det vist tiltrængt.”
”Ja, det var det vist.”

De blev liggende lidt endnu.
Mette trak dynen tættere omkring sig. ”Jeg kunne godt vænne mig til det her.”
”Ja.” Han lagde en arm om hende. ”Men jeg tror ikke, det ville holde ret længe.”
Hun så spørgende på ham.
”Du har for meget krudt i dig til at ligge stille særlig længe,” smålo han.
”Ja. Men du elsker det.”
”Ja,” svarede han og kyssede hende. ”Det gør jeg. Det er jo dig.” Han nussede sin næse lidt mod hendes.

Lidt senere stod de på terrassen med hver sin kop kaffe.
Mette skuttede sig i den kølige morgenluft. ”Det føles anderledes i dag.”
”Hvordan?”
”Jeg føler mig mere afslappet. Som om jeg har mere ro indeni.”
Robert ventede på, at hun fortsatte.
”Jeg plejer altid at stå op og tænke på vasketøj, madpakker og indkøb … og på, hvem der mangler gummistøvler.”
”I dag har du fri,” svarede han.
Hun lo. ”Ja.” Hun tog endnu en slurk kaffe. ”Det er faktisk en rar følelse.”
Han lænede sig op ad gelænderet ved siden af hende. ”Så husk den.”
Hun så over på ham. ”Jeg vil prøve.”

*

Senere fulgte de stien ned mod vandet.
Luften duftede af saltvand og forår.
Små bølger gled ind over den smalle strand.
De gik hånd i hånd uden at sige meget.

Mette så ud over vandet. Hun plejede at lede efter sten eller fine skaller, som kunne komme med hjem til strandafdelingen i deres store have.
Robert fulgte hendes blik. ”Du leder ikke.”
Hun vendte sig mod ham. ”Nej.”
”Det plejer du.”
”Ja.” Hun så tilbage mod horisonten. ”Jeg plejer altid at kigge efter noget.”
”Ja.”
”I dag gør jeg ikke.”
Han klemte blidt hendes hånd. ”Nej.”
”Det er rart bare at være.”
De fortsatte langs vandet.

*

Brændeovnen knitrede, mens de sad tæt i sofaen.
Mette sad med benene trukket op under sig.
Hun hvilede hovedet mod Roberts skulder. ”Det har været en dejlig dag,” hviskede hun.
”Ja.” Han kyssede hende i håret og trak hende tættere ind til sig.

Da de senere lå tæt sammen i sengen, gabte Mette.
”Jeg tror aldrig, jeg har været så afslappet.”
”Det kan ses.”
Hun kyssede ham. ”Godnat.”
”Godnat.”
Få minutter efter sov hun.

Kapitel 4

Søndag den 17. april 2022

Terrassedøren stod på klem, og en kølig forårsbrise gled gennem huset.

Mette lagde det sidste tøj ned i tasken og lukkede lynlåsen.
Robert bar taskerne ud til bilen og kom tilbage. Han gik en sidste runde gennem huset. Han lukkede vinduerne og lagde et par ubrugte brændestykker tilbage i kurven inden han gik, slukkede lyset og lukkede døren bag sig.

Mette stod ved bilen og så sig kort tilbage.
Robert låste døren og stak nøglen i lommen. ”Er du klar?”
Hun nikkede. ”Ja. Lad os køre.”

Bilen rullede ud ad grusvejen.
Mette fulgte træerne langs alléen med blikket. Efter et stykke tid lagde hun hånden over hans hånd. ”Jeg har virkelig nydt weekenden.”
Robert så over på hende og smilede. ”Det bliver Anker glad for at høre.”

To madpakker og en fiskestang

Kapitel 1

Fredag den 17. juni 2022

Solen stod højt over Falkegården.
Det var en af de første rigtige sommerdage.
Døren til gårdspladsen stod åben, og duften af græs, varm jord og stald drev ind gennem køkkenvinduet.
Middagsmaden var spist, og de sidste kartofler og frikadeller var væk.
Kun skåle, tallerkener og tomme glas stod tilbage på bordet.
Ude fra gårdspladsen lød stemmer fra Frigg, Håkon og Erik.
Kort efter kom et triumferende råb, så endnu et.

Mette rejste sig med Svend på armen.
Den lille dreng havde kæmpet mod søvnen det sidste kvarter og var nu begyndt at gnide sig i øjnene.
”Jeg tror, nogen skal have en lur.”
Svend protesterede halvhjertet.
Mette kyssede ham på håret. ”Jo, du skal.”
Hun sendte Robert og Anker et smil, inden hun forsvandt mod badeværelset for at skifte Svends ble.
Anker samlede tallerkenerne sammen.
Robert tog glassene.

”Jeg tænkte på noget,” sagde Anker.
Robert så på ham. ”Ja?”
Anker bar tallerkenerne hen til vasken og tændte vandhanen. ”Jeg har tænkt på at tage Håkon med ud til Egen Mølle i morgen.”
Robert standsede med kluden på bordpladen. ”For at fiske?”
”Ja.” Anker trak let på skuldrene. ”Hvis vejret holder.”
Robert nikkede og smilede. ”Han kommer til at eksplodere af begejstring.”
”Ja. Så jeg skal lige time beskeden til ham.”
”Du siger det først senere?”
”Ja.” Anker skyllede den sidste tallerken af. ”Og så tager jeg Erik og Frigg med ud søndag.”
Robert lod kluden glide hen over bordkanten. ”Det bliver de glade for.”
Anker smilede skævt. ”Det håber jeg.”

Ude fra gårdspladsen lød et brag.
Håkons stemme fulgte lige efter, høj og tydelig: ”DET VAR IKKE MIN SKYLD!”
Robert lukkede kort øjnene. ”Det var det sandsynligvis.”
Anker begyndte at grine. ”Ja. Det var det helt sikkert.”
Robert lo med.

Anker satte den sidste tallerken på plads i skabet.
Robert gik ind for at gøre sig klar til vagten. Han skulle møde klokken 15.00.
Børnene kunne stadig høres ude på gårdspladsen.
Anker tørrede hænderne i viskestykket og gik ud gennem bagdøren.
Udenfor slog den lyse junivarme imod ham.

*

Ude på folden løftede Isabell hovedet, da han kaldte på hende.
De mørke ører drejede frem mod ham.
”Hej, Isa.” Han rakte hånden ind over hegnet.
Isabell kom hen til ham. Hun snusede til den gulerod, han rakte frem mod hende.
Anker smilede og kløede hende mellem øjnene.
Længere ude på folden fortsatte de andre heste med at græsse.
Han blev stående ved hegnet og lyttede til fuglene og vinden i løvet.
Børnenes stemmer nåede ham inde fra gården.
Et råb fra gårdspladsen fik ham til at vende hovedet.
Fodboldkampen var åbenbart slut.

Håkon kom stormende hen over græsset. ”Hvad laver du?”
Anker så på ham. ”Snakker med Isabell.”
Håkon kiggede fra hesten til Anker. ”Skal du ud at ride?”
”Nej.”
”Okay.” Han så ikke ud til at have tænkt sig at gå igen.
Anker smilede. ”Jeg skal faktisk gøre noget klar til i morgen.”
Håkon vendte sig helt mod ham. ”Hvad?”
”En fisketur.”
Håkon blev stående helt stille. ”Hvor?”
Anker satte hænderne i siden og så på sin lillebror med et drilsk smil. ”Ved Egen Mølle.”
Håkons mund åbnede sig, og øjnene blev endnu større. ”Ved Egen Mølle?”
”Ja.”
Anker løftede øjenbrynene. ”Vil du med?”
Håkon sprang op og ned og viftede med hænderne. ”JA! JA!”
Isabell slog med ørerne og trak hovedet lidt tilbage.
Anker lo.

Da Håkon endelig stod stille igen, pustede han let. ”Bliver det kun os?”
”Kun os to, Håkon.”
Håkon strålede. Så vendte han sig om og løb i fuld fart op mod huset. ”FRIGG!”

”FRIGG!” Håkon fløj over gårdspladsen som en raket.
Gruset fløj til alle sider under sandalerne.
”FRIGG!”
Frigg sad på trappen foran stuehuset med en tegneblok i skødet.
Hun nåede knap at løfte hovedet, før Håkon bremsede op foran hende.
”Jeg skal til Egen Mølle med Anker i morgen!”
Frigg blinkede. ”Okay.”
”Og fiske!”
”Okay.”
”Kun mig!”
”Okay.”
Håkon stirrede på hende og ventede på en reaktion fra hende.
”Ved du godt, hvad Egen Mølle er?”
”Ja.”
”Der er fisk.”
”Det ved jeg.”
”Store fisk.”
Frigg nikkede. ”Det håber jeg da.”
Håkon åbnede munden og lukkede den igen.
Inde fra værkstedet kom Erik til syne.
Han tørrede hænderne i et stykke køkkenrulle.
”Hvad råber du om?”
”Jeg skal fiske med Anker!”
”Hyggeligt.”
”Ved Egen Mølle!”
”Ja?”
”Kun os!”
Erik sendte Frigg et hurtigt blik.
Håkon så mistænksomt på dem begge. ”Er I slet ikke misundelige?”
Frigg rystede på hovedet. ”Næ.”
”Hvorfor ikke?”
”Fordi Anker sikkert laver noget med os en anden dag.”
Håkon tænkte sig grundigt om. ”Det er selvfølgelig rigtigt.” Så lyste han op igen.
”Men i morgen er det mig!”
”Det er det.” Erik gav ham en tommelfinger op.
Håkon nikkede tilfreds. Han vendte sig om og gik målrettet mod huset.
Erik så efter ham. ”Hvor skal han hen nu?”
Frigg smilede. ”Pakke.”
Erik sukkede. ”Åh nej.”

Frigg lo.
Håkon sad på gulvet på sit værelse med skoletasken åben foran sig.
Ved siden af lå en kasket, to drikkedunke, en fiskebog, en notesbog, et målebånd og en pose vingummier.
Han sad dybt koncentreret, da Erik dukkede op i døren.
”Pakker du allerede?”
”Ja.”
”Til i morgen?”
”Ja.”
Håkon lagde fiskebogen ned i tasken.
Erik betragtede bunken ved siden af tasken. ”Du skal kun være væk nogle timer.”
Håkon trak på skuldrene. ”Man ved aldrig.”
Frigg kom til syne bag Erik. Hun lænede sig mod dørkarmen og kiggede ind.
”Hvorfor pakker du så meget mad?” Håkon havde hentet knækbrød, kiks, ostehaps og makrel på dåse.
”Hvis vi bliver sultne.”
Erik kneb øjnene lidt sammen. ”Tror du slet ikke, Anker også sørger for noget?”
”Jo.”
”Så hvorfor så meget?”
Håkon overvejede svaret. ”Hvis vi bliver ekstra sultne.”
Frigg rystede på hovedet.
Erik sukkede. ”Hvorfor pakker du, som om Anker har tænkt sig at efterlade dig ved den sø?”
Håkon stoppede op og så op på sin ældre bror. ”Efterlade mig?”
”Det var en joke,” sagde Erik hurtigt.
”Okay.” Håkon vendte opmærksomheden tilbage til tasken.
”Vi ses til aftensmad,” sagde Erik og gik.
Frigg fulgte efter.

Håkon blev siddende på gulvet. Han lagde målebåndet ned i tasken og begyndte at lukke den, men åbnede den igen.
Han rynkede panden.
Selvfølgelig ville Anker ikke efterlade ham.
Alligevel kunne det vel ikke skade at spørge.
Han lukkede tasken og løb ud for at finde Anker.

Han fandt Anker ude ved folden.
Isabell stod med mulen over hegnet, mens Anker kløede hende på halsen.
”Hvor er din kasket?” spurgte Anker uden at vende sig om.
Håkon stoppede. ”Hvordan vidste du, det var mig?”
”Det ved jeg bare.” Han så ned på sin lillebror.
Håkon gik hen til hegnet uden at sige noget.
Anker gav ham et øjeblik. ”Er der noget i vejen?”

”Nej.”
Anker sagde ikke noget.
Håkon kiggede ud over folden. ”Du efterlader mig ikke ved Egen Mølle, vel?”
Anker blinkede. ”Har Erik været inde på dit værelse?”
Håkon nikkede.
”Det var en joke.” Anker rakte ud og gav Håkons skulder et lille klem.
”Det sagde han også.”
”Jeg efterlader dig ikke, Håkon. Det ville jeg aldrig gøre.”
”Okay.”
”Jeg lover det.”
Håkon nikkede tilfreds. ”Godt.”
Han vendte sig om for at gå.
”Håkon?”
Den lille dreng stoppede.
”Ja?”
”Tag ikke hele huset med i tasken i morgen.”
Håkon så alvorligt på ham. ”Jeg er nødt til at være forberedt.”
Anker nikkede. ”Det ved jeg.”
”Man ved aldrig.”
”Nej.” Anker smilede bredt. ”Det gør man ikke.”